

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/4/2022
Identifikačné číslo spisu:	2120011344
Dátum vydania rozhodnutia:	05.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2120011344.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obvineného U. B. pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 05. apríla 2023 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 18. mája 2021, sp. zn. 3To/28/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného U. B. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 8. decembra 2020, sp. zn. 9Tk/1/2020 bol obvinený U. B. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 127 ods. 3 písm. e) a písm. i), ods. 4 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

- v presne nezistenom čase cca. od 12.15 hod. do 15.30 hod. dňa 14.12.2019 pozval do miesta svojho trvalého bydliska na P. ulici č. XXX/XX v obci R. - R. W., okres P. W. poškodeného J. E., kde na chodbe rodinného domu namieril krátkou strelnou zbraňou kategórie „D“ nezistenej značky a nezisteného výrobného čísla kalibru 4 mm na svoje telo a stlačil spúšť, pričom k výstrelu nedošlo, následne namieril tou istou krátkou strelnou zbraňou kategórie „D“ nezistenej značky a nezisteného výrobného čísla kalibru 4 mm na poškodeného J. E., ktorú mu priložil na hrud', následne stlačil spúšť, čím došlo k výstrelu a zástrelu na pravú stranu hrudníka, pričom poškodený J. E., trvale bytom R. časť R. W., T. W. č. XXX/XX, okres P. W., utrpel strelné poranenie - zástrel hrudníka, vstrel sa nachádzal v oblasti vrcholu pravých pľúc, kde poškodil horný lalok pravých pľúc, ktorý prestrelil, slepo končil v oblasti zadnej hrudnej steny na VII. rebre, strelná rana mala priemer 0,5 cm, ktoré si vyžadovalo urgentnú operáciu v UNB Nemocnici Ružinov Bratislava, nakoľko boli ohrozené životné funkcie, dýchanie a krvný obeh, nakoľko zranenie takéhoto charakteru je sprevádzané Pneumothoraxom nahromadením vzduchu v hrudnej dutine a Haemothoraxom nahromadením krvi v hrudnej dutine, s dobou liečenia poškodeného v trvaní 2 mesiace, počas ktorých bol závažným spôsobom obmedzený obvyklý spôsob života poškodeného.

Za to okresný súd uložil obvinenému U. B. podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti vyššie uvedenému rozsudku okresného súdu podali obvinený a prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava odvolania, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 18. mája 2021, sp. zn. 3To/28/2021 podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Tibora Timára dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, t. j. že napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Ako vadu naplňujúcu dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený namietol, že v základnom trestnom konaní súdy vyslovili jeho vinu „výlučne“ na podklade výsluchu svedka - poškodeného J. E. (ďalej tiež „poškodený“) z 15. decembra 2019, ktorý v prípravnom konaní vypovedal pred vznesením obvinenia a v konaní pred okresným súdom bol predmetný výsluch poškodeného z 15. decembra 2019 prečítaný postupom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku za účelom odstránenia rozporov v jeho výpovedi. Obvinený v súvislosti s výsluchom poškodeného vykonaným pred vznesením obvinenia predovšetkým namietal, že daný výsluch má byť ako dôkaz procesne nepoužiteľný a na podklade tohto dôkazu nemožno konštatovať jeho vinu. V danej trestnej veci poškodený odlišne vypovedal ohľadom skutočnosti kto potiahol spúšť, respektíve mu strelil do hrude. Pred vznesením obvinenia v dňoch 15. a 17. decembra 2019 nekontradiktórne, bez obhajcu vypovedal, že to bol práve on (obvinený) kto zo zbrane vystrelil a následne po vznesení obvinenia poškodený v prípravnom konaní a v konaní pred súdom už kontradiktórne za účasti obhajcu opakovane vypovedal, že sa sám strelil do hrude. Podľa názoru dovolateľa procesne použiteľným dôkazom je výsluch poškodeného, ktorý bol vykonaný kontradiktórne, teda za dodržania práva obvineného byť prítomný na jeho výsluchu a s možnosťou klásť svedkovi otázky. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je zrejmé, že okresný súd mal za procesne použiteľnú výpoveď svedka J. E. z 15. decembra 2019 a 17. decembra 2019, ktoré prečítal na hlavnom pojednávaní v zmysle § 264 ods. 1 Trestného poriadku za účelom odstránenia rozporov (správne iba výsluch poškodeného z 15. decembra 2009-pozn. dovolacieho súdu), pričom výpovede poškodeného učené pred vznesením obvinenia boli použité ako významný a najdôležitejší dôkaz pri uznaní viny. Obvinený má za to, že čítanie výpovede svedka z času pred vznesením obvinenia podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku je na mieste vtedy, ak neexistuje výpoveď toho istého svedka v prípravnom konaní po vznesení obvinenia, čo však nie je prípad jeho trestnej veci, nakoľko poškodený síce odlišne, ale vypovedal tak pred vznesením obvinenia, ako aj po jeho vznesení v prípravnom konaní, teda už kontradiktórne za účasti jeho obhajcu. Procesná relevancia dôkazu vykonaného kontradiktórne je vyššia najmä, ak daný dôkaz je určujúci a rozhodujúci pre uznanie viny. V danom prípade je z odôvodnenia rozhodnutí súdov, podľa názoru obvineného zrejmé, že výsluch poškodeného z 15. decembra 2019 pred vznesením obvinenia bol kľúčovým, podstatným a určujúcim dôkazom pre uznanie jeho viny. Je toho názoru, že rozpor vo výpovediach poškodeného uskutočnených pred vznesením obvinenia a na hlavnom pojednávaní nebol odstránený vzhľadom na vyjadrenie tohto svedka, ktorý k rozporom uviedol, že: „to čo je v zápisnici z prípravného konania nie je pravda a nevie prečo to tam je“. Obhajoba má za to, že iba kontradiktórne vykonané výsluchy poškodeného mohol súd akceptovať ako procesne použiteľné a relevantné dôkazy. Rovnako má za to, že súd v prípade, ak akceptoval ako procesne použiteľný výsluch svedka pred vznesením obvinenia a podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku odstraňoval rozpory v jeho výpovediach, mal starostlivo vyhodnotiť, či boli rozpory odstránené. Obvinený tiež prezentoval názor, že v prípade, ak na základe vykonaného dokazovania je daná možnosť, že sa skutok mohol stať inak, respektíve nemožno vylúčiť aj iný priebeh skutkového deja, musí súd túto skutočnosť vždy vyhodnotiť v jeho prospech. Za najpodstatnejšiu vadu trestného konania považuje skutočnosť, že nebol rešpektovaný článok 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej tiež „Dohovor“), keďže nemal zachované právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie svedkov vo svoj prospech za

rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov svedčiacich proti nemu. V konaní pred súdom bol ako dôkaz vykonaný aj výsluch poškodeného pred vznesením obvinenia, hoci existovali iné jeho kontradiktórne vykonané výsluchy z prípravného konania a na tomto výsluchu, ktorý má byť výlučný, respektíve rozhodujúci pre jeho vinu, nemožno podľa jeho názoru túto uznať. S poukazom uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5 To 13/2015 obvinený dôvodil, že na výsluchu svedka pred vznesením obvinenia nie je možné výlučne, respektíve v rozhodujúcej miere založiť uznanie viny s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vychádzajúcej z článku 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru. Ďalej s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 14/2009 z 18. marca 2010, sp. zn. 5To 13/2015 zo 14. januára 2016, sp. zn. 6To 9/2013 z 25. júna 2014 a sp. zn. 1Tdo 53/2014 z 29. októbra 2014 argumentoval, že hranica procesnej použiteľnosti dôkazov je v zásade daná začatím trestného stíhania vo veci (§ 199 Trestného poriadku) a výnimkou sú prípady, ak ide vo významnej miere o rozhodujúci alebo jediný usvedčujúci dôkaz, ktorý musí byť vykonaný kontradiktórne (stačí aspoň raz v priebehu konania), čo samozrejme pred vznesením obvinenia neprichádza do úvahy. Ani v takýchto prípadoch však nič nebráni tomu, aby bola inak zákonným spôsobom (nie však kontradiktórne) vykonaná svedecká výpoveď po začatí trestného stíhania vo veci, použitá ako dôkaz slúžiaci na potvrdenie alebo vyvrátenie pravdivosti svedeckých tvrdení. Platí teda, že ak vzniknú podstatné rozpory medzi výpoveďou svedka na hlavnom pojednávaní a jeho skoršou výpoveďou, hoci aj vykonanou pred vznesením obvinenia, ale po začatí trestného stíhania „vo veci“, nie je dôvod na odopretie jej prečítania, avšak výlučne len za účelom vysvetlenia rozporov. Pokiaľ však ide o dôkaz kľúčového charakteru pre uznanie viny, môže takýto postup v zmysle § 264 Trestného poriadku slúžiť v rámci voľného hodnotenia dôkazov len na posúdenie vierohodnosti výpovede predmetného svedka na hlavnom pojednávaní.

Obvinený ďalej namietal nezákonnosť vykonania jeho výsluchu z 15. decembra 2019 a to z dôvodu, že z predmetnej zápisnice nie je zrejmé, či si poškodený sám prečítal zápisnicu pred jej podpisom, alebo mu bola zápisnica o výsluchu prečítaná vyšetrovateľom (§ 124 ods. 2 Trestného poriadku) a tiež z dôvodu, že pri podpise zápisnice o výsluchu nemala byť prítomná nezúčastnená osoba, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 124 ods. 3 Trestného poriadku. Na podklade vyššie uvedeného má obvinený za to, že výsluch poškodeného J. E. z 15. decembra 2019 bol nezákonný, pretože bol vykonaný v rozpore s § 124 ods. 2 a ods. 3 Trestného poriadku.

Obvinený z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom porušenie zákona v jeho neprospech, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a rozsudok okresného súdu, zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušované rozhodnutia nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava (ďalej tiež „prokurátorka“), ktorá navrhla, aby dovolací súd odmietol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Vo svojom stanovisku vyjadrila presvedčenie, že súdy v základnom konaní rozhodli zákonne a na podklade dostatočne zisteného skutkového stavu. Trestná činnosť obvineného bola jednoznačne preukázaná nielen výpoveďou poškodeného J. E., ale bola preukázaná podporne aj ďalšími dôkazmi, najmä znaleckým dokazovaním, ktoré v konečnom dôsledku vytvorili podpornú sieť nepriamych dôkazov potvrdzujúcu výpoveď poškodeného.

K dovolaniu obvineného sa prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava do času konania verejného zasadnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, písomne bližšie nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku).

Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných vád, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020.). Zároveň dovolacie konanie ako mimoriadne opravné konanie proti už právoplatným rozhodnutiam súdov má viaceré špecifické podmienky ako povinné zastúpenie obvineného obhajcom v tomto konaní (§ 373 ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenie podať dovolanie (s výnimkou ministra spravodlivosti) len ak bolo aj využité zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (viď bližšie § 372 ods. 1 Trestného poriadku) a povinnosť namietat okolnosti známe už v pôvodnom konaní (viď bližšie § 371 ods. 4 Trestného poriadku).

Zároveň platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, vád a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu príslušného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014). Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Inými slovami povedané, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Pokiaľ dovolateľ za „najzásadnejšiu a najpodstatnejšiu“ procesnú vadu trestného konania namietal porušenie článku 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože v konaní pred okresným súdom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku za účelom odstránenia rozporov vo výpovediach poškodeného J. E., bola prečítaná aj jeho výpoveď z 15. decembra 2019, teda z času pred vznesením obvinenia, ku ktorej sa obvinený alebo jeho obhajca nemohol vyjadriť (výsluch z 15. decembra 2019 bol vykonaný nekontradiktórne) a malo tak byť porušené právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých

podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu (článok 6 ods. 3 písm. d/ Dohovoru), tak uvedenej námietke dodáva dovolací súd nasledovné:

Európsky súd pre ľudské práva vo svojom rozhodnutí Rosin proti Estónsku č. 26540/08 z 19. decembra 2013 v bode 51 konštatoval, že: „Zatiaľ čo čl. 6 Dohovoru zakotvuje právo na spravodlivý proces, neobsahuje však žiadne pravidlá vo vzťahu k použiteľnosti dôkazov alebo spôsobu, ktorým by mali byť hodnotené, vďaka čomu sa jedná o otázku, ktorá by mala byť upravená vnútroštátnou legislatívou a súdmi (vid Schenk proti Švajčiarsku, § 45-46, a Garcíia Ruiz proti Španielsku, § 28).“ Z citovaného vyplýva, že otázka použiteľnosti dôkazov a spôsobu hodnotenia dôkazov ponecháva EŠLP vnútroštátnej právnej úprave a vnútroštátnym súdom ich rozhodovacou činnosťou. K samotnej zásade kontradiktórnosti EŠLP v tom istom rozhodnutí (Rosin proti Estónsku) v bode 52 konštatuje „Všetky dôkazy majú byť v zásade vykonané v priebehu verejného zasadnutia v prítomnosti obžalovaného a s ohľadom na kontradiktórnosť konania. Platí všeobecné pravidlo, že ods. 1 a ods. 3 písm. d) nemôžu byť interpretované tak, že vo všetkých prípadoch vyžadujú, aby obžalovaný alebo jeho obhajca priamo kládli otázky, či už vo forme krížového výsluchu alebo iným spôsobom, ale skôr v tom zmysle, že obžalovaný musí mať adekvátnu a riadnu možnosť spochybníť a napadnúť svedka proti nemu, buď v momente, keď svedok vypovedá, alebo neskoršej fáze konania. Použitie výpovede získanej pri policajnom výsluchu ako dôkazu samo o sebe nie je v rozpore s vyššie uvedeným ustanovením, pokiaľ boli rešpektované práva obhajoby (viď Sa?di proti Francúzsku, § 43). Aj keď je taká výpoveď jediným či rozhodujúcim dôkazom proti obžalovanému, jeho prípustnosť automaticky nepovedie k porušeniu čl. 6 ods. 1. Súčasne platí, že pokiaľ je záver o vine založený výhradne alebo rozhodujúcim spôsobom na výpovedi neprítomných svedkov, Súd musí podrobiť celé konanie najprísnejšiemu prieskumu. Súd posúdi, či boli dané skutočnosti dostatočným spôsobom vyvažujúce nevýhody obhajoby, vrátane opatrení umožňujúcich riadne a spravodlivé posúdenie dôveryhodnosti takého dôkazu (viď Al-Khawaja a Tahery, cit. vyššie, § 118 a 147; Aigner, cit. vyššie, § 35; Gani, cit. vyššie, § 38)“. Na podklade vyššie citovaného dovolací súd konštatuje, že v posudzovanej trestnej veci nebol porušený čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru, nakoľko obvinený a jeho obhajca v základnom konaní, resp. v kontradiktórnom konaní pred okresným súdom, mali riadnu a adekvátnu možnosť klásť otázky svedkovi J. E., vyjadriť sa k výpovedi a namietať jeho výpoveď z 15. decembra 2019 z prípravného konania, ktorá bola na hlavnom pojednávaní podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku pri odstraňovaní rozporov prečítaná.

Pokiaľ sa jedná o argumentáciu o nepoužiteľnosti výpovede J. E. z 15. decembra 2019, pre uznanie viny obvineného, nakoľko výpoveď poškodeného mala byť výlučným, respektíve rozhodujúcim dôkazom o jeho vine, s uvedenou argumentáciou sa dovolací súd nestotožňuje, nakoľko súdy neustáli vinu výlučne alebo v rozhodujúcej miere na podklade tejto výpovede. Súčasne dodáva, že ustanovenie § 264 ods. 1 Trestného poriadku a ani žiadne iné ustanovenie Trestného poriadku neobsahuje pravidlo pre použiteľnosť, či prípustnosť výpovede svedka zabezpečenej orgánmi činnými v trestnom konaní po začatí trestného stíhania vo veci a ešte pred vznesením obvinenia a rovnako neobsahuje zákonom stanovené pravidlo ako hodnotiť takýto dôkaz. K otázke použiteľnosti takého dôkazu sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach, na ktoré poukázal obvinený vo svojom dovolaní (sp. zn. 5To 13/2015 z 14. januára 2016, str. 12, sp. zn. 6To 9/2013 z 25. júna 2014, str. 10), v ktorých uviedol „Platí teda, že ak vzniknú podstatné rozpory medzi výpoveďou svedka na hlavnom pojednávaní a jeho skoršou výpoveďou, hoc aj vykonanou pred vznesením obvinenia, no po začatí trestného stíhania „vo veci“, nie je dôvod na odopretie jej prečítania za účelom vysvetlenia týchto rozporov. Pokiaľ však ide o dôkaz kľúčového charakteru pre posúdenie viny, môže byť takýto postup v zmysle § 264 Tr. por. slúžiť v rámci voľného hodnotenia dôkazov len na posúdenie vierohodnosti výpovede predmetného svedka na hlavnom pojednávaní.“

V predmetnom prípade súdy, za situácie spochybnenia vierohodnosti výpovedí poškodeného (strana 10 odsek 5 rozsudku okresného súdu), rozporov aj medzi zmenenou výpoveďou poškodeného a obvineného (strana 9 odsek 5 rozsudku okresného súdu) a zároveň za situácie, že páchatelom mohol byť iba poškodený alebo obvinený (strana 9 odsek 2 rozsudku okresného súdu), uznali obvineného za vinného v prvom rade na podklade znaleckého posudku MUDr. Mariána Pamulu, ktorý ako najpravdepodobnejší mechanizmus vzniku zranenia poškodeného (zástrel hrudníka) konštatoval, že mu

ho spôsobila iná osoba a znaleckého posudku PhDr. Henriety Tóthpetiovej a MUDr. Ivana Karbulu, ktorí konštatovali toxicitu vzájomného vzťahu obvineného a poškodeného a súčasne vylúčili, že by sa posttraumatická stresová porucha, ktorú zistili u poškodeného rozvinula, ak by si zranenie hrudníka spôsobil sám a napokon obvineného uznali za vinného aj na podklade výpovede poškodeného z 15. decembra 2019 (strana 12 odsek 4 rozsudku okresného súdu). Za daných okolností teda, ak bola vierohodnosť výpovede poškodeného v otázke páchatel'a spochybnená jeho protichodnou výpoveďou, no na druhej strane ako páchatel' pripadal do úvahy buď obvinený alebo poškodený (žiadna iná osoba nepripadala do úvahy), tak kľúčovými dôkazmi, ktoré prevážili pomyselnú miskú váh o vine v neprospech obvineného, boli práve znalecké posudky znalcov z odvetví chirurgie, psychológie a psychiatrie, ktoré zhodne podporili verziu skutkového deja, ktorá svedčí v neprospech obvineného. Za danej dôkaznej situácie nemožno výsluch poškodeného z 15. decembra 2019 pokladať za výlučný dôkaz o vine (i keď bol nepochybne významným dôkazom), ale kľúčovými dôkazmi, o ktoré opreli súdy svoje rozhodnutie (strana 12 odsek 4 rozsudku okresného súdu) boli v jeho trestnej veci znalecké posudky, ktoré v širšom a vyššie popísanom kontexte dôkaznej situácie, jednotne poukázali na obvineného ako páchatel'a predmetného skutku. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku, dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Pokiaľ obvinený v dovolaní namietal nezákonnosť výsluchu J. E. z 15. decembra 2019, pretože zo zápisnice o výsluchu nie je zrejmé, či pred jej podpísaním si zápisnicu prečítal sám alebo mu ju prečítal vyšetrovateľ (§ 124 ods. 2 Trestného poriadku) a tiež preto, že nebola podpísaná nezúčastnenou osobou (§ 124 ods. 3 Trestného poriadku), takéto vady nemôže obvinený v dovolaní v zmysle § 371 ods. 4 veta prvá Trestného poriadku použiť, nakoľko tieto mu boli známe už v základnom konaní a nenamietal ich najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Tu treba však konštatovať, že sa jedná len o určité formálne nedostatky zápisnice o výsluchu svedka, ktoré by samé osebe nepochybne nemohli spôsobovať nezákonnosť tohto procesného úkonu.

Vzhľadom na to, že obvinený U. B. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, najvyšší súd na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.